

คืนฟ้าไร้ดาว

24 พฤษภ. 13

นันท ตรี

จดหมายฉบับนี้เป็นฉบับที่ ๓ ที่ผมเขียนถึงคุณ ผมคิดถึงคุณมากในวันคืนที่ปวดร้าวกับความสุขอย่างเช่นทุกวันนี้ คิดถึงเพื่อนคนเดียวที่ผมมี ที่ห่วงใยต่อผมอย่างแท้จริง คุณเป็นเพื่อนผมที่เป็นเหมือนจะยิ่งกว่าเพื่อนตรงที่—ทุกครั้งที่ผมเศร้าและเหว่ว่า ผมจะคิดถึงคุณก่อนทันที แล้วผมก็จะเขียนถึงระบายความอัดอั้นตันใจ แม้คุณจะอยู่ในโลกความฝัน แต่ผมก็ดูเหมือนได้ยินเสียงปลอบจนหายเศร้าและหายว่าเหว่ครวญผมก็มีเรื่องปรับทุกข์กับคุณอีก

ผมกำลังจะบอกคุณว่า ผมปล่อยให้นิด—น้องคนที่คุณแนะนำให้ผมรู้จักและจนกระทั่งเรารักกันนั้นไปจากผม จากกันในสิทธิของคนรัก

คุณอาจฉงนและอาจจะโกรธที่นึกน้องที่คุณรักมาก และคุณก็รักผมมาก จนอยากให้เรารักโดยยอมเป็นแม่สื่อ เสร็จแล้วผมก็ทิ้งนิกง่าย ๆ อย่างนี้ นันท! โปรดฟังเหตุผลของผมก่อน แล้วคุณก็จะโกรธผมก็จะยอมให้คุณโกรธ หากคุณเห็นว่าผมเป็นผู้ชายที่ไม่เอาเรื่อง

ผมจะย้อนไปถึงวันหนึ่ง ที่ผมนัดพบกับนิดที่บ้านของนิด ผมลงจากรถเมล์ เดินจากถนนใหญ่เข้าไปในซอย ซอยที่บ้านคนรวยเขาอยู่กัน รถเก๋งคันยาวสวนทางและแซงผมไปหลายคัน ในขณะที่ความรู้สึกอย่างหนึ่งได้แทรกขึ้นมาในอารมณ์ของผมอย่างไม่เคยมีมาก่อนว่า “ชายหนุ่มเดินย่ำดอกเข้าบ้านเศรษฐี ไปหาลูกสาวเจ้าของบ้านซึ่งเป็นคนรัก แล้วคอยหลบโคลนจากล้อรถเก๋งที่สาดขึ้นมาจากริมทางนั้น...” อดสู และคิดแก่นขึ้นมาในอารมณ์ นิดไม่อยู่ คนในบ้านไม่อยู่ แต่คนใจอยู่ แล้วก็พูดว่า

“อีกสักครู่ คุณค่อยมากี่แล้วกัน”

“ผมมาไกล”

“อย่างนั้นคุณก็ต้องรอ”

แล้วเธอคนนั้นก็จากไป ทิ้งให้ชายหนุ่มยืนเช่อบนลานบ้าน เธอให้ผมรออย่างนี้? ผมถอยกลับพร้อมกับนึกขอโทษขอโพยรอยเท้าจากรองเท้าที่ผมบรรจงซั่มมานั้น ขอโทษที่ทำ

ให้บ้านเบื่อนรอย แล้วค่อย ๆ ย่องกลับมาในบัตกล ความรู้สึกอย่างแรกเมื่อตอนเดินเข้า
มาในบ้านเหือดหายไปจากอารมณ์ รู้สึกตัวว่า โปร่ง โลงใจ แต่หิวและหิวจนใจหาย
เมื่อนึกในใจไว้ว่า

“ลาก่อน นิด คนที่ผมรัก”

ผมกลับถึงที่พักและมานั่งนึกลำดับความถ้วนแท้ของอารมณ์ว่า เรานับวิปริตไปแค่ไหน ?
หรือความรู้สึกและการกระทำที่เราทำไปอย่างอัตโนมัติในนั้นมันถูกต้อง เพียงแต่รอเหตุผล
จากความคิดเมื่อตอนปลดปล่อยโปรงนั้นมาสนับสนุน แล้วผมก็ได้ความคิดมาดังนี้

ผมรักนิดในขณะที่นิดเป็นตัวของนิด โดยที่ไม่รู้ว่า ในตัวของนิดนั้น มีบ้านอันโอ้อ่า มีรถยนต์ และ
มีเงินจนเหลือคณานับ และเมื่อผมรู้ ผมก็มีความรักที่ไม่สนิทใจในบัดดลนั้น จนอยากสาปแช่งให้
เธอมีฐานะเทียบเท่าผม—คนที่พอมีอันจะกินเท่านั้น ผมให้รู้สึกโกรธบ้านและรถเก่งในทันที

ลำดับความตั้งแต่เด็กเท่าที่จำได้ ความจนนั้นมาเยี่ยมเยือนเมื่อตอนที่ผมเข้า ม. 1 ลูกชาย
เศรษฐีบ้านนอกที่เริ่มตกยาก ระยะทางจากบ้านมาโรงเรียนประมาณกิโลกึ่ง เกยซี่จักรยาน
แต่บัดนั้นต้องเดิน นัยว่า บริหารน้องตอนเช้า มีเงินหนึ่งบาทในกระเป๋าทางเก่งที่หายไม่ได้
อย่างเด็ดขาด เพราะมันหมายถึงอาหารกลางวัน และจะต้องตีบกะเพาะ เพราะกินมาก
กว่านั้นไม่ได้ เด็กก้างโต กินข้าวได้ครึ่งกะเพาะ แล้วนั่งน้ำลายสอคุยเพื่อนหมา เป็นการ
ทรมานอันสุนทรอย่างหนึ่ง ความรู้สึกครั้งแรกที่จำได้อย่างพิมพ์ติดเข้าไปถึงในจิตสำนึกก็คือ
เมื่อวันทีรีบร้อนมาโรงเรียน แล้วลืมเงินบาทอันศักดิ์สิทธิ์ ตกเตียง และเข้าป้าย เฟื่องจะรู้ซึ้ง
เถยวนเองว่า รสของความหิวโหยนั้นเป็นอย่างไร มันกัดกร่อนกะเพาะ และหิวหิวหิว
ในจังหวะการเต้นของหัวใจแค่ไหน หงายฝ่ามือดูปลายนิ้วที่มันสั่นอย่างแปลกใจ แล้วหิว
จนหน้ามืด ความอดทนหมดแค่นั้น ขอยืมเงินเพื่อนสองบาท จำได้ว่าขณะนั้นเฟื่องบ้าย
สองโมง มุกตัวโรงเรียน (อันหมายถึงการเสี่ยงต่อการต้องโทษ) หนีเข้าร้านอาหารข้างรั้ว
แล้วเสพยาหารที่อร่อยที่สุดในชีวิต กองหาความอร่อยเกินมือนั้นไม่ได้อีกแล้ว

พอขึ้น ม. 6 หนูน้อยนั้นก็สวมกางเกงสีกากีขาสั้นตุตปะรูปไบโพร้ไปโรงเรียน และใน
ตอนเช้าแถวตอนเช้าเคารพธง มาดของหนุ่มก็ดูจะทรงงานน่าทะกั้นทรงรูปไบโพร้ขึ้น

หย่าว่า ไม่เหมือนใคร เป็นสัญลักษณ์อันสละสลวย และนุ่มนวลต่อกันไม่เรียว เทอย่าง
ววยร้าย!!! มาคนนั้นมันเริ่มมีและมั่นใจเมื่อพ่อบอกว่า

“ทางเก่งตัวทั้งโรงเรียนไม่มีใครเหมือนนั่นแหละดี เก่งดี เราจน ก็ไม่เคยขอข้าวใครกิน
อายุใคร จนต้องอายด้วยหรือ”

พ่อพูดอย่างนี้ ชั่วไป เพราะก่อนหน้านั้น ความรู้สึกอิจฉาริษยาเพื่อนมันคุกรุ่นในหัวใจ
และเกลียดพ่อและแม่ เพราะมีทางเก่งไม่เท่าเพื่อนมี มีเสื้อก็มีไม่เท่าเพื่อน ขอเงินยืม
ก็ไม่ได้ พ่อแม่รักเราไม่เท่าพ่อแม่คนอื่นรักคนอื่น และในวันที่แม่พาเราไปคุยกับเจ้าของ
ร้านทองเมื่อตอนก่อนนั้นแม่ร่ายกว่าเขา แล้วเขาพูดว่า

“เสื้ออย่างเด็กคนโน้นใส่สวยมาก. ทำไมไม่ตัดให้ไอ้หนูมันใส่บ้าง”

แม่บอกว่า “ไอ้หนูก็มีอยู่หลายตัว และคงไม่อยากได้อีก” แล้วแม่ก็หันมาพูดด้วยว่า “จริง
ไหมลูก?”

จำได้ว่าสวนคำพูดแม่ออกไปทันที

“ไม่จริง! แม่ไม่เคยตัดเสื้อใหม่ให้ผมเลย หลายตัวมีที่ไหน แม่ไปหาซื้อ”

แม่หน้าเหวอ และไม่พูด จำได้ว่า รู้สึกหน้าใจที่แม่มีสีหน้าเช่นนั้น

และอีกครั้งในวัยวันที่ผ่านมา เมื่อเพื่อนรุ่นน้องอวดว่า มีทางเก่งขาสันสามตัว ขาวาวอีก
สามตัว แค่นั้นแหละกับคำพูดนั้นแล้วตอบไปว่า

“อ้าว! ขาสันสองตัว จะขาดอยู่แล้ว ขาวาวไม่เคยใส่ แม่ไม่เคยตัดให้เลย” และนี่ก็เกลียดแม่
และพ่อในช่วงอารมณ์นั้น

คิดได้เดี๋ยวนี้ อยากกราบเท้าแม่และพ่อขอโทษเหลือเกิน เพราะจนบัดนี้และแนใจอย่าง
ที่สุดถึงเมื่อนี้ว่า จะหาใครที่ รัก หวังดี อาหาร และเอาใจใส่ต่อเราอย่างแท้จริงเท่าพ่อและ
แม่ไม่มีอีกแล้ว ยิ่งเมื่อนึกถึงเหตุการณ์นั้น ๆ และนี่ถึงแม่และพ่อที่ดีต่อเราเพียงใด ยิ่งรู้
ว่าตัวเองเลวอย่างไม่มีอะไรเปรียบ อาจจะต้องอยู่ข้างตรงที่—เมื่อรู้สึกก็เกิดความผิดมากขึ้น
และตั้งความหวังไว้ว่า หากไม่จนจนใจหัวไม่ขึ้น และเลี้ยงตัวได้วันไหน (หรือถึงจะจนก็
เถิด) ก็จะขอรับใช้เลี้ยงดูพ่อและแม่อย่างดีที่สุด

จากที่คิดได้วันนั้นจนวันนี้ ผมจึงขังและทะนงในความจนยากอันเปรียบเหมือนมัจฉาของหม จอทอง
เอาเสียด้วย!...

ผมมีกางเกงขายาวตัวแรกเมื่อเข้ากรุงเทพฯ ตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัย แม่พาไปตัด และ “เผื่อโต” เอาไว้อยู่หลายกระบวนท่า กางเกงตัวนั้นผมจำได้สนิทตา สีน้ำเงิน และเอวรัดแน่น ขาหลวมโพยกี๋ ปลายขาพับขึ้นมาเพื่อที่จะเลาะลงได้—หากผมสูงขึ้น แต่จนผมเป็นซีเนียร์ กางเกงตัวนั้นก็ยังไม่ขาดและปลายขานี้ก็ยังไม่ได้เลาะลง ถึงขนาดที่ผมสูงขึ้นหลายเซ็นต์ ก็เถอะ! ความยาวของขากางเกงก็ยิ่งยาวกว่าขาผมอยู่ดี ที่ผมใส่ไม่ได้ก็เพราะเอวมันคับ และรู้สึกเหนียวอายเป็นกำลัง จึงบริจาคเมื่อครั้งองค์การนิสิตบำเพ็ญประโยชน์

เมื่อครั้งเป็นนิสิต ผมชอบใส่กางเกงยีนทุกวัน นับแต่ เรียนหนังสือ เล่น และเที่ยว ทั้งนี้ เพราะมีกางเกงอยู่สองตัวคือ ยีนหนึ่ง และตัวเก่งหนึ่ง อันว่า “ตัวเก่ง” นั้น หากว่าไม่ใช่ วาระสำคัญจนโลกแทบจะถล่มทลาย อย่าหวังไว้อย่างไร ผมจะใส่มาให้คุณเห็นเป็นบุญบุญตา ขนาดนั้น! ยังมีนิสิตสาวสนใจและเอื้อนให้ฟังว่า

“เมื่อตอนคุณเป็นนิสิต เห็นคุณใส่ยีนทุกวัน ชอบใส่หรือคะ?”

ผมยิ้มกว้างให้นวลเนียน พร้อมจุกประกายจางลงในดวงตา ภาควิชา และเอ็มเอ็ม ที่มี อย่างน้อยก็หนึ่งสาวที่ได้ฟังพินิจความหล่อเหลาแห่งผม และวิเคราะห์แม้แต่กางเกงผม— เอาไว้ในอารมณ์ นี่แหละที่เขาว่า “ความหนุ่มหอมเข้าไปถึงในกระดูก”

หวนกลับมาหานิด คราวนี้คุณคงจะรู้แล้วว่า ทำไมผมจึงรักนิตอย่างไม่สนิทใจเหมือนเมื่อ แรกรัก ผมให้ระแวงไปทุกขณะ เพราะผมเกลียดการดูถูก หากใครแสดงให้ผมเห็น ผมคง ทนได้ยาก กับคนอื่นผมอาจทนได้ แต่ถ้าเป็นนิตเมื่อใด ผมทนไม่ได้เด็ดขาด โชคดีของ อะไรก็ไม่รู้ที่ผมคิดว่าผมดูคนไม่ผิด นิตก็ยังคงเป็นนิตอยู่เช่นเดิม

ผมเคยไปบ้านนิตสองครั้ง และครั้งสุดท้ายเป็นครั้งที่สาม ผมไม่เคยบอกนิตด้วยวาจาว่าผมรักนิต แต่ผมก็เชื่อว่า เรารักกัน ผมจึงไม่คิดอะไร จนกระทั่งการนัดครั้งสุดท้าย

นิตไม่อยู่บ้านตามนัด จะโดยเหตุผลใดก็ตาม การต้อนรับของคนในบ้าน—คนใช้ แสบและ ชัง ผมจึงยังตัวไว้เพียงนี้ ไม่ยอมถลำให้มากกว่านี้ เพื่อสิ่งที่ผมเกรงไว้นั้น มันเกิดเป็นจริง ขึ้นวันใด ผมคงเจ็บหนัก สำหรับความรู้สึกของผมที่มีต่อนิตนั้น มันบริสุทธิ์และผมเทิดไว้ เจกของสูง จนผมกลัวว่า หากใคร หรือโดยตัวนิตเองเหยียบย่ำตรงจุดอ่อนนี้ของผมจะโดย ตั้งใจหรือไม่ก็ตาม ผมจะเสียดายความรักและความภักดีนั้นอย่างที่สุด และมันคงจะวูบหาย

ไปจากตัวผม จนอาจปลุกปั้นขึ้นมาอีกไม่ได้ (ไม่ว่ากับใคร) โดยตัวผม ผมหวังให้นิธเป็น
นางฟ้าองค์น้อยของผมตลอดไป แม้ในโลกความเป็นจริงจะแปรไปเช่นใด แต่โลกของ
ความฝันนั้นเป็นของผม นิธจะยังคงอยู่ และคงจะหาใครทดแทนได้ยาก

คุณอาจตำหนิผมว่า รักแล้วทำไมไม่หวัง? ขอบอกคุณว่า ความหวังของผมมันมันรุนแรงและมาก
มายนัก แต่มาคิดได้ว่า ความรักนั้นมันอาจสิ้นสุดลงตรงจุดไหนก็ได้ เศร้า หรือสุข หรือแม้แต่ความ
ผิดหวัง ดังนั้น ผมจะขอให้มันสิ้นสุดลงแต่เพียงความฝัน และรอยหวานที่ผมจะดื่มด่ำและชิมซาบ
ได้ทุกเมื่อที่ผมต้องการ ผมหยุดความรักความหวังตรงจุดนี้ หยุดตรงความหวังดีต่อคนที่ผมรัก
หยุดตรงความภักดี ตรงความรักใคร่เล้าพาที่ผมมีต่อนิธ ก่อนที่มันจะแปรเปลี่ยนเป็นอย่างอื่น โดย
สงวน

ฟ้ากับน้ำ ไร่ดาว และมัตกรรมด้วยพยับฝน ฟ้าพรุ่งนี้ต้องมีดาว และทางข้างเผือกต้องร่มรื่น สักวัน
หนึ่งผมจะบินนางฟ้าที่ผมฝันไว้นั้นเป็นความจริง แต่ในวันนี้ ผมคงฝันถึงนิธ นางฟ้าที่ผมรักอย่าง
แจ่มชัด เต็มตา เวลา อาจทำให้รอยฝันจางลง แต่คนที่ผมระลึกถึง และฝันถึงเสมอมิได้หยุด
หย่อนไม่ว่าจะวันนี้อะไรวันไหน แจ่มจ้าในความรู้สึกเสมอ ใครคนนั้นไม่ใช่นางฟ้า แต่เป็นนิม
เพื่อนรักของผมคนนี้ ผมฝันถึงวันที่เราจะได้พบกันเสมอ

คิดถึง

รติ รัตติกาล

24.00 น.